

TELEKOMÜNİKASYON VE İNSAN HAKLARI

Tekin AKILLIOĞLU*

Hukuk yöntembiliminin genel sorunu olarak “belirsiz kavramlar” yada hukuk kuralının “belirsizliği” hangi ihtiyaçlara cevap vermektedir? Bu soruya dolaylı bir yanıt olmak üzere burada telekomünikasyon hukukunun özünde yer alan “teknoloji - hukuk” ilişkisinin hakların korunmasında yol açtığı belirsizlikler ile sözleşme özgürlüğünün sınırlanmasına ilişkin belirsizlikler kısaca ele alınacaktır.

TEKNOLOJİ – HUKUK İLİŞKİLERİNİN YARATTIĞI BELİRSİZLİKLER

01. Hukuk kurallarının “normatiflik” özelliğine göre “olması gereken” davranış biçimlerini belirleyerek, insan davranışlarından buna uymayanları ikna ve/veya yaptırım yoluyla düzeltmek istediği, bu yöndeki arzuları (desiderata) içerdiği söylenebilir. Buna karşılık teknolojik gelişmeler hukuk açısından olaylardan (facta) ibarettir. Bazan (hatta çoğu zaman) bu olayların, yani teknolojik gelişmelerin, hukuken korunan “olması gerekenin” ötesine geçtiği veya karşısına çıktığı, onunla çatıştığı görülmektedir. Bu ikilem tamamen teknolojik gelişme alanı olan telekomünikasyon işletim sistemleri bakımından da söz konusudur.

02. Önce telekomünikasyon dışı bir örnek vermek istiyorum. Babalık davası açan bir kimsenin talebi bilirkişi raporunun olumsuz çıkması nedeniyle yerel mahkemece reddedilir. Hüküm, Yargıtay’ca onanarak kesinleşir. Bir zaman sonra Almanya’da DNA analizi yapan bir laboratuvarından olumlu sonuç alan davacının yargılanmanın yenilenmesi istemi Yargıtay’ca yeni raporun dava sırasında elde edilmesi zaten mümkün olmadığı gerekçesiyle reddedilmiştir. Buna karşılık AİHM bu olayda bilimsel gerçeğe dayalı istemin yürürlükteki normatif model tarafından tanınmamasını hukuka aykırı bulmuştur¹. 2006’da verilen bu hükme göre yargılamanın yenilenmesini

* Bilkent Üniversitesi Hukuk Fakültesi

¹ ECHR «Tavli v. TR», 9 November 2006. Yargıtay’ın gerekçesi: “On 19 April 2001 the Court of Cassation upheld the decision of the first instance court. It held that, in view of the jurisprudence of the Court of Cassation, “scientific progress” (*fennin gelişmesi*) could not be considered as *force majeure* provided under Article 445 § 1 of the Code of Civil Procedure (Eski 445/1 yeni 375/1/ç). ECHR gerekçesi: “The Court considers that the fact that the applicant was prevented from disclaiming paternity, because scientific progress was not considered to be a condition for retrial provided under Article 445 § 1 of the Code of Civil Procedure, was not proportionate to the legitimate aims pursued”.

düzenleyen Hukuk Muhakemeler Usulü Kanunu'nun (HUMK m.445§1) hükmü değiştirilmek gerekirken 2011 tarihli Hukuk Muhakemeleri Kanunu (HMK m.375§1ç) tarafından aynen alınmıştır². Yasama organının gereken düzeltmeyi yapmamış olması nedeniyle en azından bir süre için aynı konuyu düzenleyen ve zıt sonuçları olan ve yarışan bir normatiflik ortaya çıkmıştır.

03. Bu defa telekomünikasyon alanından en az yukarıdaki kadar belirsizlik içeren bir örnek olarak ihtiyatlılık ilkesinden U dönüşü yapan bir Yargıtay kararından söz etmek istiyorum. İhtiyatlılık (the precautionality principle) AB hukukunda Luksemburg Mahkemesi'nin çevre sağlığı alanında geliştirdiği bir koruyucu yorum ilkesi. Buna göre kesin sonuç alınamayan veya zararın kesinliği kanıtlanamayan durumlarda ihtiyat gereği koruyucu önlem alınır. Örneğin “deli dana” bulaşığı olduğu sanılan sığır etlerinin İngiltere'den ithaline yasak konulmasına ilişkin Komisyon kararı İngiliz Hükümeti'nin kanıt bulunmadığı itirazına rağmen hukuka uygun bulunmuştur³. 2012'de sonuçlanan “baz istasyonları” anlaşmazlığında Yargıtay Hukuk Genel Kurulu önce ihtiyatlılık ilkesine göre sonuçları kesin olmasa bile baz istasyonu yakınında oturan kişilerin aile hayatını tedirginlikle sürdürmesi karşısında olası tehlikeleri de dikkate alarak bu istasyonların yerleşim alanları dışına çıkarılmasına karar vermiştir. Ancak işletmeciler bu karara uyulduğu takdirde cep telefon haberleşmesini sağlamak için kullanılacak gezici istasyonların daha fazla radyasyon yayacağı, ve daha fazla masraf yaratacağı, ayrıca haberleşme niteliğinin azalacağı gibi gerekçelerle karşı çıkmışlar ve sonunda Yargıtay “oyun kuramına” haklılık kazandıracak bir kararla işletmecilerin “dava konusu tesisin yerleşim dışına taşındığı” gerekçesiyle yaptıkları karar düzeltmeyi kabul etmiştir. Aynı şekilde Danıştay 13. Dairesi de Bilgi Teknolojileri ve İletişim Kurulu'nca çıkarılan Yönetmelikte baz istasyonlarının yerleşim dışı kurulma zorunluluğu öngörülmemiş olması gerekçesiyle yürütmenin durdurulması istemini reddetmiş, buna karşı yapılan itiraz da İdari Dava Daireleri Kurulu tarafından reddedilmiştir⁴. Bu iki karar, “teknolojik facta”nın “normatif desiderata'nın” önüne/yerine geçtiğini biraz da “dramatik” biçimde göstermektedir.

04. Kimi durumlarda teknolojik gelişme kendine uygun normatif model kurulmasına zorlamaktadır. Basın Kanunu'nda konusu suç teşkil eden yayımlarda yazarla birlikte, sorumlu yazı işleri müdürü ve yayıncı da sorumlu tutulurken radyodan yapılan naklen yayın yoluyla işlenen hakaret suçlarında sadece failin sorumlu tutulması

---

²HUMK 445§1-Muhakeme esnasında esbabı mücbireye veya lehine hükmolunan tarafın fiiline binaen elde edilemeyen bir senet veya vesikanın hükmün itasından sonra ele geçirilmiş olması, HMK 375§1ç) Yargılama sırasında, aleyhine hüküm verilen tarafın elinde olmayan nedenlerle elde edilemeyen bir belgenin, kararın verilmesinden sonra ele geçirilmiş olması.

³The Precautionary Principle: ECJ BSE case (mad cow), UK v. Commission 1998, in Paul Craig, EU Administrative Law, Oxford Uni Press, 2006 p.718.

⁴ Danıştay İDDK, 14.11.2012, YD İtiraz no 201/888 (Yayınlanmamış). Kararın azlık oyunda bundan önceki yönetmeliğe karşı açılan davada “sadece kamu kuruluşlarının görüşü alınıp, uluslararası değerlendirmelerin ve sivil toplum kuruluşlarının görüşlerinin dikkate alınmadığı” gerekçesiyle aynı Daire tarafından YDK verilmiş olduğu belirtilmektedir.

zorunluluğu ortaya çıkmıştır⁵. Buna karşılık pek çok durumda factum, normatif model yerine geçmektedir, örneğin telekomünikasyon teknolojisinin sunduğu olanaklarla özel hayatın gizliliği kolayca ihlal edilebiliyor ve buna karşı normatif korumanın yetersiz olduğu biliniyor. Uzun v. Germany kararında⁶ aracına GPS yerleştirilen bir zanlının özel hayatının ihlal edilmediğini tespit ederken pek çok ölçüte başvurmuş, titiz bir inceleme yapmıştır. Oysa cep telefonlarının aynı zamanda GPS özelliği nedeniyle herkesin nerede olduğu kolayca izlenebilmektedir.

05. Teknolojik gelişmenin özel hayatı açık alan hale getiren tek örnek GPS değil. Bütün elektronik haberleşme sistemleri bireysel kullanıcıların özel bilgilerini depolamaktadır. Bu bilgiler ticari tanıtım amacıyla izinli/izinsiz kullanılmaktadır. E-haberleşme internet üzerinden yapıldığı takdirde, ayrı ayrı araçlarla sağlanan iletişim imkanlarının tek araç üzerinde yoğunlaştırılması (technological convergence) nedeniyle pek çok ihlal aynı zamanda yapılabiliyor.

06. Bir başka örnek de internet erişiminin yargıç kararı ile durdurulması halinde dava ile ilgisi olmayan kimselerin erişim hakkının engellenmesidir. Bu konuda Türkiye aleyhine açılmış iki dava halen AİHM önünde sürmektedir. Birinci başvuruya göre Davacı, müzik eserlerinde telif hakkının korunması amacıyla kurulan bir dernektir (MÜYAP) ve izinsiz şarkı yayınının önüne geçmek için tedbir alınmasını istemiştir. Savcının tedbir istemi gerekçesi konumuz bakımından önemlidir. Buna göre “korsan yayın” yapanlar yurtdışında bulunmaktadır ve internet altyapısı erişimin sadece korsan yayınlar bakımından yasaklanmasına olanak vermemektedir⁷. Bu durumda, AİHM’nin taraflara sorduğu, erişimi engellenenlerin korunması gerçekten teknolojik imkansızlık yüzünden mi sağlanamamaktadır, öyle ise giderim imkanı var mıdır sorularına cevap aranmaktadır. İkinci başvuruya göre, davacı kendi sayfasına giremez olmuş, kendisi ile ilgili olmayan bir ceza davasında alınan tedbir kararı ile yararlandığı web sayfasına erişiminin yasaklanması nedeniyle. Davacı erişim engeli nedeniyle haklarının

---

⁵ ECHR, Radio France c. France 30 mars 2004, §24. Yayında söylenenler önceden tespit edilmiş ise yayın müdürü sorumludur.

⁶ECHR, UZUN v. Germany 2 septembre 2010.

⁷ Yaman AKDENİZ contre la Turquie introduite le 6 avril 2010: <le procureur de la République avait donné l’interdiction d’accès estimaque, à l’heure où le piratage sur internet était devenu l’un des plus graves problèmes sans quels les unions de défense des droits d’auteur étaient confrontées, l’interdiction d’accéder aux sites pratiquant la diffusion au vuage d’œuvres artistiques et intellectuelle constituait le seul moyen efficace de défendre les droits d’auteur. Ils soulignent ce constat valait *fortiori* l’espèce, où les sites internet concernés, qui ne se conformaient pas aux règles établies en la matière, avaient leurs sièges à l’étranger ; et il conclut que, l’infrastructure de diffusion par internet ne permettant pas de bloquer l’accès à une partie seulement d’un site, il était nécessaire d’appliquer une interdiction générale afin de protéger efficacement les droits d’auteur. Par ailleurs, il rejette l’argument tiré de l’inconstitutionnalité alléguée de l’article additionnel no 4 de la loi sur les œuvres artistiques et intellectuelles>.

zedelendiğini, daha da önemlisi tedbir kararının hukuka uygunluğuna itiraz hakkının bulunmadığını vurguluyor. Burada da yukarıdaki sorulara yanıt verilmesi gerekiyor⁸.

07. Özetlemek gerekirse teknolojik gelişme normatif modelin önüne ve yerine geçiyor, yeni bir normatif çare bulunmadığı takdirde, kısa bir süre de olsa fiili durum kural muamelesi görüyor, kimi zaman da yerleşiyor ve kalıcı hale geliyor.

SÖZLEŞME ÖZGÜRLÜĞÜNE İLİŞKİN BELİRSİZLİKLER...

01. Bu bağlamda iki tür belirsizlik söz konusudur. Birincisi belirsiz kavramlardan kaynaklanıyor. Esneklik ihtiyacı belirsiz kavramları çoğalmasını gerekli kılıyor. Diğeri de alanın yeni oluşundan kaynaklanan belirsizlik. Belirsiz kavramlar devingen yoruma olanak sağladıkları için yeğlenir. Ancak yorumun toplumsal sonuçları önemlidir. Yüksek mahkeme kararlarında çoğu kez bilindiği varsayılan hukuki kavramların uygulamada hukuka ve/veya kanunlara aykırı kullanıma olasılıkları gözden geçirilmektedir. Anayasa Mahkemesi kararlarından örnekleyelim. Olayda⁹ anayasaya aykırılık savının konusunu 406 sayılı Kanun'a eklenen "sabit ücret" deyimini oluşturmaktadır. İtiraz eden mahkemeye göre "ücret anlam itibarıyla bir emek yahut hizmet karşılığı olarak alınan parayı ifade etmektedir". İtiraz konusu yasa da Devletin diğer ücretler arasında ayrıca sabit ücret de alınmasına olanak tanıyan hüküm hizmet karşılığı olmadığı halde kamu gücüne dayanılarak para toplanması anlamına gelir, bu özellik sadece vergide bulunur. Anayasa Mahkemesi çoğunluğuna göre ise olayda sabit ücret karşılığında bazı hizmetlerin görülmesi söz konusudur: "İtiraz konusu fıkra da bir iş veya hizmetin karşılığı olarak alınan ücret çeşitleri arasında yer alan "sabit ücret" in, mobil telefon hatlarının, hiç konuşma yapmadan gelen aramaları cevaplandırması, sürekli olarak baz istasyonları aracılığıyla kontrol edilmesi ve çalışır durumda olmasının sağlanması amacıyla yapılan işletme maliyetinin karşılığında, bir tarifeye ve abonelik sözleşmesine dayanılarak alındığı anlaşılmaktadır". Buna karşılık azınlık, sabit ücretin hangi hizmetlerin karşılığı olduğu konusunun yasadaki anlatımdan çıkmadığı, bunun somut olayda ilk derece mahkemesi tarafından araştırılması gerektiği görüşündedir. Buna göre; "bu konuda gerek uzmanlar arasında ve gerekse yargı kararlarında farklı görüşlere de rastlanmaktadır. Anayasa Mahkemesi, anılan yargı yerlerinin temyiz mercii olmadığı gibi, teknik özelliği ağır basan bir konuda halen uygulamada etkili olan görüşleri sabit gerçeklermiş gibi benimseyip, buna dayanarak karar veremez. Kaldı ki abone sözleşmelerinde yer alan sabit ücretin gerçekten bir iş ya da hizmet karşılığı olup olmadığı sorunu henüz bir içtihadı birleştirme kararı ile ilgili mahkemeleri bağlayıcı bir çözüme kavuşmuş değildir. Bu nedenle uygulamada baskın olan görüş, aksi yöndeki teknik raporların yetkili mahkemelerce benimsenmesiyle değişikliğe uğrayabilir".

---

⁸ Ahmet YILDIRIM contre la Turquie introduite le 12 janvier 2010. Başvuru 18.12.2012 tarihinde ihlal kararıyla sonuçlanmıştır. Kararda web sayfası ile içindeki bilgilerin "mal" (propriété/bien) olarak nitelendirildiği dikkat çekmektedir.

⁹ Anayasa Mahkemesi, Esas Sayısı : 2000/74, Karar Sayısı: 2004/9, Karar Günü: 10.2.2004, RG 11.05.2004, Sayı:25459

02. Alanın yeni oluşundan kaynaklanan belirsizlikler, yasal düzenlemenin fazla ihtiyatlı yada fazla “regulation’cu” olmasına yol açıyor. Bu gözlem Elektronik Haberleşme Kanunu’nun daha ilk cümlesi ile doğrulanır niteliktedir: “Bu Kanunun amacı; elektronik haberleşme sektöründe düzenleme ve denetleme yoluyla etkin rekabetin tesisi”(dir). Rekabet hukukunda düzenlemenin istisna olduğu, arzulanan düzenlemenin de sadece oyuncuların kendiliğinden serbest rekabete uyum sağlamaları (self regulation) olduğu söylenir. Yeni kanunun sadece düzenleme ile yetinmemekte ayrıca sıkı bir denetim de öngörmektedir. Oyuncuların rekabete aykırı davranışları en azından üç aşamada denetim altındadır: i. Erişim sözleşmeleri her evrede Bilgi Teknolojileri ve İletişim Kurumunun (BTK) denetiminden geçmektedir, ii. BTK rekabete aykırı durumları re’sen ele almakta ve/veya şikayet yoluyla denetlemektedir. iii. Nihayet yarışmalı üçüncü bir denetim de Rekabet Kurumu denetimidir. Bir bakıma şikayetçi, hem BTK’na, hem Rekabet Kuruluna hem de adli ve/veya idari yargıya başvurabilir. Denetim konusunda “forum shopping” söz konusudur.

03. Ayrıca Kanunun pek çok değer kavramını hedef aldığı/amaçladığı söylenebilir (m.1) : “Etkin rekabetin tesisi, tüketici haklarının gözetilmesi, ülke genelinde hizmetlerin yaygınlaştırılması, kaynakların etkin ve verimli kullanılması, haberleşme alt yapı, şebeke ve hizmet alanında teknolojik gelişimin ve yeni yatırımların teşvik edilmesi” ... bunlara ayrıca oyuncuların “kar yoğunlaştırma” amacını da eklemek gerekir. Öte yandan vaktiyle genel kamu hizmeti niteliğinde olan bu ağ hizmetleri özelleştirildikten sonra da kamu hizmeti ilkeleri olarak bilinen, Avrupa Birliği Komisyonu deyiimiyle “genel yarar hizmetlerine yön veren ilkeler”in (principles governing services of general interest) etkisinden çıkmış değil. Kısaca, genellik ve eşitlik, serbest erişim, değişim ve toplumsal nitelikler Kanun’da sayılmamış olsalar bile bu alanı yönetmektedir. Hukukun “aksiyolojik” özelliği var. Değer hükümleri arasında sıralama yapılıyor. Yeni kanunların özelliği özel anlam yüklenen kavramların sıralanması ve tanımıdır. Kanun özel amaçları sıralıyor, bazan da tanımı yapıyor... Bu, özel anlam yüklenmiş değer hükümlerini önceden görmemiz/bilmemiz için yapılıyor.

Bu kadar çok değer kavramının birbiriyle ve kar yoğunlaştırma amacıyla çatışmaması imkansızdır. Bu alanda, yüksek yargı organlarının olası çatışmaları idare etmek, uyumlu hale getirmek görevleri dikkat çekmektedir. İç hukuk yargısının Lüksemburg ve Strasburg’la bakışumlu işlemesi gerekiyor. İşlemediği takdirde ortaya bir türlü giderilemeyen farklılıklar çıkıyor. Bu duruma Danıştay ve Yargıtay kararları arasında olası çatışmalar da eklenmeli. Günümüzde giderilemeyen çatışmalardan doğan durumlar “çoğul hukuk” (plural law veya legal pluralism) gibi süslü bir deyimlerle sunuluyor¹⁰.

04. Sözleşme özgürlüğünün sınırlandırılması bağlamında Anayasa’da ve mevzuatta mevcut hükümler yanında ve hatta bunların üzerinde Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi (AİHS) ve Ek Protokol 1. madde (P1-m1) ile buna ilişkin Avrupa İnsan

¹⁰ Bir örnek: Paul Schiff Berman, “The New Legal Pluralism” in Annu. Rev. Law&Soc. Sci. 2009, no 5, pp225–242.

Hakları Mahkemesi (AİHM) içtihadının önemli olduğunu belirtmek gerekir. Özel girişim ve sözleşme özgürlükleri AİHS ve P1-m1 tarafından düzenlenmemiştir. Ancak AİHM sözleşme ile edinilen hakları mülkiyet bağlamında gören ilginç bir içtihat kurmuştur. Dolayısıyla gerek sözleşme ilişkileri, gerekse serbest rekabet ilkesi kişilerin mal varlıklarına etkileri bakımından mülkiyet kavramı içinde düşünülmektedir. Öte yandan elektronik haberleşme alanında AİHM'nin mülkiyet kapsamında gördüğü ilişkiler çoğu zaman ifade hürriyeti ve özel hayatın korunması ile de ilgili olabilmektedir. Bir örnek.

05. “Centro Europa” kararı AİHM'nin elektronik haberleşme konusunda frekans tahsisi nedeniyle verdiği ender kararlardan biri veya ilki olabilir¹¹. Kararın özelliği teknoloji - hukuk ilişkisini, işletim sistemi ile iletilen konunun birleştiği bir noktayı vurgulaması ve bu alanın temel değer kavramlarını sıralamasıdır. Bunlardan üçü üzerinde kısaca durmak yararlı olacak, zira görsel - işitsel iletişim alanına ilişkin bu ilkeler aslında elektronik haberleşme alanında sözleşme özgürlüğünün sınırlanmasına esas alınacak temel değerlerdir: Çoğulculuk, pazara giriş serbestliği ve rekabetçi ortamın tesisi.

06. Kararda geçen çoğulculuk görsel - işitsel yayın araçlarına ilişkin (media pluralism), ve demokrasi ile bağlantılı olarak ele alınmış (no democracy without pluralism); ancak anlatımından elektronik haberleşme pazarındaki işletme çoğulculuğunun serbest rekabet piyasası şartı olduğu sonucuna varmak zor olmasa gerek¹².

07. Kararda görsel - işitsel işletim sistemlerinin piyasaya giriş serbestliği demokratik toplum şartı olarak vurgulanıyor. Buna göre, pazara giriş kağıt üzerinde değil gerçekten serbest olmalı¹³. Mahkemeye göre bu serbestlik sadece rekabet açısından değil fakat öncelikle ifade hürriyeti bakımından önem taşıyor. Aynı şey elektronik haberleşme işletmecilerinin bağıtladıkları erişim sözleşmeleri açısından da söz konusudur.

08. Rekabetçi ortamın tesisi hakim durumların kötüye kullanılmasını önlemeye dayanır. Kamu işletmelerinin piyasaya hakim olmalarının önlenmesi gerekir. Kararda vurgulanan sınırlama ölçüsü, toplumsal ilişkilerin düzgün işleyişi bakımından

---

¹¹Centro Europa 7 S.R.L. and DiStefano v. Italy, 7 June 2012.

¹² “§129. The Court considers it appropriate at the out set to recapitulate the general principles established in its case-law concerning pluralism in the audiovisual media. As it has often noted, there can be no democracy without pluralism”.

¹³“§130:In this connection, the Court observes that to ensure true pluralism in the audiovisual sector in a democratic society, it is not sufficient to provide for the existence of several channels or the theoretical possibility for potential operators to access the audiovisual market. It is necessary in addition to allow effective access to the market so as to guarantee diversity of overall programme content, reflecting as far as possible the variety of opinions encountered in the society at which the programmes are aimed”.

“zaruri toplumsal ihtiyaç” (pressing social need)¹⁴ biçiminde ifade edilmiştir. Bu noktadan hareketle, Alman hukukundan aldığımız ve açıklamasını pek de başaramadığımız orantılılık/elverişlilik/ ölçülülük kavramlarını kullanmakla birlikte, son tahlilde sözleşme özgürlüğünü sınırlamada toplumsal zorunluk şartı aranır, arzu edilen serbestliğin fazlasıyla elde edileceği söylenebilir.

09. Bu bakımdan Elektronik Haberleşme Kanunu uygulamasında aşağıdaki soruların yanıtları toplumsal ihtiyaç ölçütü dikkate alınarak bulunmak zorundadır: Haberleşme piyasalarına giriş gerçek midir? Ayrıştırma ne ölçüde başarılıdır? Yetkilendirme özel girişim özgürlüğü ile ne ölçüde uyumludur? Düzenleme ve denetimin rekabet ilkesiyle uyumu sağlanmış mıdır? Rekabet, fiyat regülasyonu ile ne denli bağdaşır/örtüşür? Öte yandan Kanun’da öngörülen denetimler sonucunda alınan kararlar da bir noktada regülasyona dönüşüyor. Bu durumda serbest rekabetten sözü edilebilir mi? Gelişmelerin ve özellikle yorumcuların bu noktaları aydınlatacağını ümit ediyorum.

---

¹⁴§133. A situation whereby a powerful economic or political group in society is permitted to obtain a position of dominance over the audiovisual media and there by exercise pressure on broadcasters and eventually curtail their editorial freedom undermines the fundamental role of freedom of expression in a democratic society as enshrined in Article 10 of the Convention, in particular where it serves to impart in formation and ideas of general interest, which the public is more over entitled to receive. This is true also where the position of dominance is held by a State or public broadcaster. Thus, the Court has held that, because of its restrictive nature, a licensing regime which allows the public broadcaster a monopoly over the available frequencies cannot be justified unless it can be demonstrated that there is a pressing need for it.